

[Fr. Dalgaard.]

tiske Indstilling. Jeg er i øvrigt ikke ganske enig med det ærede Medlem Hr. Hasle, naar han siger, at selv i en Sag som denne, der ikke er nogen politisk Sag — det er rigtigt, det er Sehested-Sagen ikke —, kunde der ikke være Tale om, at man kunde betragte en vis Indstilling som Inhabilitetsgrund. Jeg minder om, hvordan afdøde Højesteretsjustitiarius Niels Lassen i sin Tid udtalte ganske aabent og uforbeholdent, at han hadede alle Socialdemokrater, og det havde ogsaa til Følge, at han under en Sag maatte vige sit Sæde. Der kunde ogsaa i denne Sag tænkes paa noget ikke-politisk, f. Eks. at de paagældende Domsmand eller en af dem havde været med til at foranstalte et Demonstrationsmøde til Fordel for Hr. Sehested — og saa vilde jeg rigtignok sige, at hvis det blev bekendt — og det skulde naturligvis gøres bekendt i Retssalen som en Indsigelse over for Dommeren —, at en af dem, der sad som Domsmand, samtidig var Medindbyder til en Fests demonstration for den Mand, der stod som sigtet i Sagen —, hvis noget saadant blev oplyst, men altsaa i Retssalen, ikke ved Politiafhøring, vil jeg nok spørge, om man ikke vil mene, at den Domsmand, der var med til noget saadant, ikke var en af de mest habile i denne Sag, men altsaa ikke af politiske Grunde; det er nemlig et Spørgsmaal om at gøre sig til eet med den Mand, som er sigtet i Sagen. Det er et Spørgsmaal, om man ikke over for en saadan Domsmand kunde sige, at der foreligger Omstændigheder, som der staar i Retsplejelovens § 62, som er egnede til at vække Tvivl om hans fuldstændige Upartiskhed; noget saadant vil man nok kunne sige vilde foreligge her.

Jeg takker paa mit Partis Vegne den højtærede Minister for den klare Redegørelse og de bebudede Foranstaltninger, baade Undersøgelsen og det Cirkulære, der vil udgaa, og skal blot sige, at Domsmandsinstitutionen, der, som jeg sagde før, er tilvejebragt ved Enighed mellem de 3 store Partier i dette høje Ting, er en Nyskabelse inden for dansk Retspleje, og dette, at en saadan Nyskabelse skulde blive udsat for alt for store Rystelser, inden den rigtig har fæstet sig, er uheldigt. Derfor er det godt for denne Institution, at den højtærede Justitsminister saa afgørende har taget til Orde for at værne om Respekten for denne Domsmandsinstitution, og at de paagældende Myndigheder, der har med denne Institution at gøre, faar indskærpet

Betydningen af at respektere denne Institution.

Jeg vil slutte med at anbefale det høje Ting følgende Paastand paa Overgang til Dagsorden:

„Idet Folketinget tager Justitsministerens Redegørelse til Efterretning og billiger de yderligere Foranstaltninger, der er stillet i Udsigt til Sagens fulde Opklaring og til Undgaaelse af Gen-tagelser,
gaar Tinget over til næste Punkt paa Dagsordenen.“

Formanden: Der er nu fremsat følgende Paastand paa Overgang til Dagsorden:

„Idet Folketinget tager Justitsministerens Redegørelse til Efterretning og billiger de yderligere Foranstaltninger, der er stillet i Udsigt til Sagens fulde Opklaring og til Undgaaelse af Gen-tagelser,
gaar Tinget over til næste Punkt paa Dagsordenen.“

Elgaard: Som allerede bemærket af flere af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet, og af den højtærede Justitsminister, har den Sag, der danner Baggrunden for Forespørgselen, vakt megen Opsigt Landet over, og det er ikke saa mærkeligt, for saadanne Begivenheder som de forefaldne vil i allerhøjeste Grad rokke hele det Grundlag, hvorpaa Befolkningen har forudsat at Domsmandsinstitutionen skulde fungere. Den Opsigt, Sagen har vakt, er vel ogsaa i nogen Grad paavirket af, at den højtærede Justitsminister var den ene Part i Sagen, og derfor forekommer det, der er sket her, mere opskræmmende, netop paa Grund af den mægtige Interesse, som Sagen har haft. Naar man hørte den højtærede Justitsministers Redegørelse, maa man imidlertid indrømme, at en skarpere Fordømmelse af det skete end Justitsministerens ikke kan gives; men under Justitsministerens Redegørelse og Oplæsning af de mange Erklæringer maatte man uvilkaarlig faa det Indtryk, at man gradvis lige fra Justitsministeren og Trin for Trin nedefter søgte i saa stor Udstrækning som muligt at gøre sig ansvarsfri. Nu er det parlamentariske Styre imidlertid saaledes beskaffent, at Rigsdagen fornuftigvis ikke kan føre Krig mod Embedsmænd, naar det drejer sig om Sager under de forskellige Fagministre, men maa fremføre sine Forespørgsler og Anker over for den